Anul al 55-lea 10 Pagini EXEMPLARUL În România 3 lei În străinătate 6 lei 10 pagini Nr. 80 Marți 22 Martie 1938

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le. P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Direcțiile de școli

Articolul „Intărirea școalei", apărut zilele trecute în „Universul", a provocat răspunsuri, comentarii și propuneri, venind aproape toate din rândurile corpului didactic.

In rândurile de față reținem propunerea privitoare la direcțiile de școli — și anume la direcțiile de școli primare.

Potrivit unei recente decizii a ministerului educației naționale, s'a stabilit ca, pe ziua de 1 Aprilie 1938, toate directoarele și toți directorii de școli primare să fie înlocuiți, în cazul că au 35 de ani de serviciu. Poate, cu excepția câtorva, pe care măsura luată de minister îi lovește direct, decizia de care ne ocupăm nu va găsi decât aprobare în sânul învățătorimii.

Relevând în treacăt că aplicarea ei ni se pare mai logică, adică mai conformă cu bunul mers al școlilor, la data când începe anul școlar, iar nu acum la mijlocul anului, rămâne un alt punct de lămurit, a cărui importanță credem că va fi apreciată și recunoscută de factorii răspunzători. Punctul acesta se referă la numirile în posturile de directori de școli primare.

Știm că sunt anumite criterii de care se ține sau — mai bine zis — ar trebui să se țină seamă, când e vorba de a încredința unui învățător sau unei învățătoare locul de director. Criterii ca: vechimea, gradația, dovada unor aptitudini de bun pedagog sau de bun gospodar.

Precum vedem, dacă unele din aceste criterii — vechimea, gradațiile — sunt precise, așa că nu pot fi obiect de discuție și controversă, partea privitoare la aptitudini este deseori o chestiune de apreciere subiectivă și nu totdeauna strict nepărtinitoare.

Așa, între doi învățători sau două învățătoare, egali în ce privește vechimea și gradațiile, având deci, din acest punct de vedere, drepturi egale pentru ocuparea locului vacant de director, va fi socotit că este mai bine înzestrat, ca aptitudini de pedagog și gospodar, acela care e mai bine văzut de organul de control al cărui raport hotărăște numirea.

Așa fiind, se creiază sau, în tot cazul, se crede că se creiază nedreptăți și favoruri, chiar când se procedează cu toată dezinteresarea și cu cele mai bune intenții.

Se impune, așa dar, să se stabilească în mod cât mai precis și mai lămurit condițiunile ce trebuie să întrunească un membru al corpului didactic, spre a putea ocupa importanta funcțiune de director al unei școli. Condițiuni care să nu mai poată da prilej de proteste oarecum întemeiate din partea celor ce s'ar socoti nedreptățiți.

Un alt punct, care, de asemenea, trebue să rețină atențiunea organelor competente, constă în propunerea ce ni s'a făcut în sensul de a se legifera ocuparea locului de director, prin rotație, între învățătorii aceleiași școli — bine înțeles, între învățătorii cari îndeplinesc toate condițiunile cerute de lege.

Această propunere se întemeiază pe faptul exact că locul de director al unei școli atrage, pentru persoana care îl ocupă, unele avantagii de ordin material, ca: locuință, încălzit, luminat, servitor.

Firește, idealul ar fi ca toți membrii corpului didactic primar să aibă locuința gratuit, însă, de oarece cu actualele localuri de școli punctul acesta va rămânea încă pentru multă vreme un simplu deziderat, credem că propunerea de mai sus, privitoare la rotație, merită să fie luată în de aproape în considerație.

Maria Delavrancea

A plecat dintre noi doamna Maria Delavrancea, intruchipa-rea blândeții și a bunătății pe pământ.

Am fost în casa lui Barbu Delavrancea ani de-arândul, aproape în fiecare zi. La calda prietenie cu care mă răsfăța marele meu prieten, se alătura voioasa primire a doamnei Delavrancea.

Totdeauna cu aceeaș privire mereu senină, cu vorba cumpănită, cu o liniște ce se revărsa asupra celor din preajma ei, așa îmi apare și acum.

La comoara sufletului se adăoga bogăția minții. Cea dintâi femeie, la noi, licențiată în matematici, și-a luat licența și în filosofie. A fost profesoară, inspectoare generală și mult timp directoarea Școalei Centrale de fete din București. Pianistă desăvârșită, fire de artist și ea, era vrednică tovarășe de viață — în greutăți și bucurii — a lui Barbu Delavrancea.

Moartea bate fără alegere la toate ușile. De ea nu scapă nimeni. Dar când viața se desfășoară armonios, senin, când fiecare clipă e o risipire binecuvântată de bunătate, de blândețe, de gândire aleasă, de faptă bună, sfârșitul, neînlăturatul sfârșit, e ca un asfințit de soare: soarele după ce apune mai învăluie încă pământul în lumina razelor lui.

T. PISANI

ANSCHLUSS-UL

de EM. HAGI MOSCO

Austro-Ungaria era o expresie geografică, nu o țară omogenă. Tratatele din Saint-Germain și din Trianon au dărâmat acest anachronism. Austria rămasă din ea, vechea Ostmark înființată de Carol cel Mare împotriva slavilor și avarilor, la rându-i a pornit ca entitate geografică ,dar n'a murit cum s'ar putea crede. Dimpotrivă, de unde ajunsese cap fără corp, astăzi întrupată în marele corp german de același sânge cu ea ,își va putea duce viața pe care diplomația europeană a marilor puteri n'a știut să o întrețină.

Incăodată dibăcia d-lui Hitler, acest om hărăzit să aibă noroc în întreprinderi, a izbutit. A știut să tragă foloase, în clipe prielnice țării sale, din slăbiciunea celorlalți încă rămași îngrădiți în politica veche a mesei conferințelor. Anglia, Franța, Italia, adică marile puteri rămase din așa glumețul numit „concert european" nu sunt în stare să reacționeze. Politica de partid — certuri bizantine, cum a numit-o d. Mistler, — leagă mâinile marei republici franceze. Inarmările nu încă gata ale Angliei o fac să primească încă o înfrângere adaosă celorlalte din ultimii ani. Italia cu trupele răsletite în afară, peste mări, încă nevindecată de rănile financiare ale războiului etiopian, recunoaște ridicarea independenței Austriei, garantate cândva de ea. Toate aceste „conjuncturi" au prilejuit Führerului împlinirea a ceeace era fatal să se întâmple: Anschluss-ul, pentru noi poate mai puțin rău decât restaurarea habsburgică.

Trebue să ne amintim că în Februarie 1936, d. Schuschnigg și prințul Starhemberg, în fața „Frontului patriotic" a vorbit de „viitorul apropiat în care familia de Habsburg și Austria se vor întâlni, spre binele amândorura". Tot atunci, cu prilejul sărbătoririi zilei de naștere a pretendentului Otto de Habsburg, aproape 1000 de comune din 4600 câte are Austria, și jumătate din cele ale Tirolului, au dat lui Otto „Cetățenia de onoare".

Europa centrală și-a schimbat într'o noapte — ajun de week-end după obiceiul german, — înfățișarea, fără să se poată încă prevedea toate urmările ocupării brutale a Austriei. Germania, mai mult ca oricând putere dunăreană, este un factor de temut. O Germanie cu hotar pe Brenner atârnă altfel în cumpăna politicii internaționale. D. Hitler s'a grăbit să dea Italiei garanții vestind că dela războiu se gândia la acea graniță, și marele consiliu fascist a înregistrat înștiin-

(Continuare în pag. 2-a)

Conflictul dintre Polonia și Lituania

Statele baltice ocupă un punct strategic important la intretăierea drumurilor între Germania, Soviete și Polonia. Țări mici, salvarea lor depinde de dezacordul celor trei mai puteri vecine, care preferă menținerea situației actuale de echilibru. Rând pe rând, funcțiunea de protectoare a statelor baltice a fost asumată de Germania, de Polonia și de Soviete. Acuma este în deosebi rândul celor din urmă.

Țările baltice au și dorința și interesul să fie liniștite și să facă o politică de pace. S'au unit în acest scop într'o înțelegere baltică. Aceasta nu s'a putut desvolta însă din cauza Lituaniei, care e condamnată la o existență periculoasă.

Câtă vreme Polonia și Germania erau adversare, politica Lituaniei prezenta mai puține riscuri. Astăzi, după înțelegerea din 1934, dintre Varșovia și Berlin, ea devine într'adevăr primejdioasă.

Țară veche, cu un trecut mare, mica Lituanie de azi se întindea în secolul al 13-lea până la Novgorod, Smolensk și Kiev. Ea a dat Poloniei marea dinastie a Jagellonilor, sub care timp de două veacuri și Polonia și Lituania, legate prin uniunea dinastică, au cunoscut o glorioasă desvoltare și au trăit într'o colaborare, care nu s'a mai repetat de atunci. In secolele care au urmat, marele ducat al Lituaniei și-a pierdut treptat importanța, sub opresiunea rusească, din cauza căreia, în mare parte, populația lituanică s'a desnaționalizat în favoarea celei poloneze.

Lituania contimporană nu este o creație a tratatelor. Acestea au găsit, la epoca încheierii păcii, pe harta nouă a Europei, Lituania, care se proclamase independentă, la 16 Februarie 1918, la Vilna, în urma hotărârei Tarybei, consiliul național lituanian. Rusia Sovietică este cel dintâi stat care a recunoscut Lituania în 1920, renunțând pentru totdeauna la Vilna. De atunci raporturile între cele două țări s'au menținut bune și în 1928 ele au semnat la Moscova un pact de neagresiune și amiciție.

Lituania a reintrat însă în istorie, în 1918, cu două răni grave: chestiunea teritoriului Memel și problema Vilnei. Cea dintâi e un motiv permanent de discuție cu Germania; cea de-a doua un diferend, care riscă să devie fatal, cu Polonia.

Tratatul dela Versailles a pus la inceput teritoriul Memel sub mandatul Marilor Puteri aliate. Printr'o convenție din 1924, el a fost atribuit Lituaniei, care-l guvernează printr'o dietă. Populația, în mare parte germană, din Memel, oraș german într'un ținut lituanian, a dat însă o majoritate național-socialistă în dietă, care stă în veșnic conflict cu stăpânirea lituaniană, pusă astfel în imposibilitatea de a guverna.

Chestiunea Vilnei este și mai gravă. Abia format în acest oraș, în 1918, guvernul național lituanian era gonit de ofensiva rusă din 1920 contra Poloniei, dar revenia, după o primă retragere a rușilor și rămânea la Vilna. După realizarea „miracolului dela Varșovia" — înfrângerea trupelor bolșevice — Polonii regăseau la Vilna pe lituanieni. O înțelegere se făcea la 7 Octombrie 1920, dar la 9 Octombrie, generalul polon Zeligovski ocupa orașul, în ciuda instrucțiilor guvernului polon, care declara pe general rebel. După nenumărate discuțiuni, protestări și reuniuni internaționale, conferința ambasadorilor — printr'o hotărâre din 15 Martie 1923, care a făcut obiectul unei intinse literaturi juridice internaționale, — atribuia definitiv Vilna Poloniei. De atunci Lituania n'a incetat de a protesta contra acestei hotăriri și incordarea dintre Polonia și Lituania nu s'a potolit o singură zi, timp de 15 ani. Raporturile diplomatice dintre cele două țări sunt intrerupte, comunicațiile de orice fel suspendate, relațiile comerciale anormale. Noua constituție lituaniană proclamă Vilna drept capitală a Lituaniei, deși e așezată pe teritoriul Poloniei.

Din punct de vedere etnic, Vilna are o puternică majoritate poloneză. Pentru Polonia, ea este un oraș istoric, al cărui nume se leagă de gândirea atâtor scriitori poloni și de amintirea mareșalului Pilsudski. Pentru Lituania, Vilna este vechea capitală din timpurile de glorie și simbolul independenței regăsite în 1918 și proclamate în acest oraș. Pe această chestiune ostilitatea între cele două țări este treductibilă. Lituania susține că are de partea ei dreptul. Polonia, posesoare a Vilnei, are pentru ea faptele.

Incidentul de frontieră recent, provocat de impușcarea unui grănicer polonez de către grănicerii lituanieni, a fost pe punctul de a provoca un conflict grav. La 17 Martie, guvernul din Varșovia a trimis la Kaunas un ultimatum, cu termen de 48 de ore, somând guvernul Lituaniei să reia raporturile diplomatice și să restabilească comunicațiile cu Polonia, până la 31 Martie. Ultimatul polon nu admitea nici o discuție în chestia Vilnei și lăsa deschisă numai posibilitatea discuțiilor de ordin tehnic. Trupe poloneze motorizate, îngrămădite la frontieră, așteptau ordine, pentru cazul când somațiunea poloneză n'ar fi fost primită și mareșalul Rydz Smigly aștepta la Vilna să-și arunce spada în cumpăna dintre Polonia și Lituania.

Cele mai grave presupuneri puteau fi indreptățite: dacă trupele poloneze trec frontiera lituană, ce vor face Sovietele? Atitudinea Poloniei nu inseamnă oare că ea este înțeleasă cu Reichul și că gestul Poloniei la Kaunas va fi urmat de al Germaniei la Memel? Un act de forță al Poloniei nu ar duce la o nouă schimbare teritorială în Europa: Polonia ar ceda coridorul Germaniei și și-ar găsi un nou drum spre mare prin Memel?

Desfășurarea faptelor ne dispensează de a da un răspuns acestor intrebări. Dieta lituaniană „inclinându-se în fața forței" a hotărît să primească condițiile Poloniei. Pentru moment, Varșovia și Kovno vor avea câte un diplomat mai mult și Europa o ingrijorare mai puțin. Prestigiul Poloniei nu câștigă mult, iar Lituania pierde mai ales ceiace nu avea, în această reglementare silită a conflictului.

Dacă epilogul acestei afaceri diplomatice va fi însă o imbunătățire reală a legăturilor dintre Polonia și Lituania, atunci Uniunea Statelor baltice se va putea întări și Polonia își va putea, pe cale amicală, spori influența politică, într'o regiune a Europei, unde cuvântul ei poate avea multă greutate.

„Frontierele sunt sfinte!"

Declarațiile d-lui Mussolini

In discursul ce l-a pronunțat în ședința Camerei dela 16 Martie c., d. Benito Mussolini, după ce a expus punctul de vedere al guvernului său cu privire la dispariția Austriei ca stat independent și încorporarea sa în Reich-ul german, a vorbit despre frontiera Brenner-ului ce desparte acum Italia de Germania, în special și de problema frontierelor, în general.

Ducele a declarat:

„Pentru noi fasciștii frontierele sunt sfinte; ele nu se discută, se apără".

Iată o concepție despre frontieră, care reamintește concepția popoarelor civilizate din antichitate și care întărește principiul modern al respectului frontierelor fixate prin tratate.

Frontierele, sau limitele statelor din antichitate, erau în adevăr considerate sfinte și puse sub protecția și paza eternă a divinităților atotputernice. De aceea ele erau fixate pe teren de preoți însoțiți de militari și, după operațiunea tehnică a delimitării zonei, se organizau mari ceremonii religioase cu un ritual impunător și strașnic de impresionant.

Dincolo de frontiera propriu zisă a statului se întindea zona pustie pe care nimeni n'avea dreptul să se stabilească și limita acestei înfiorătoare întinderi pustii, era, de fapt și de drept, limita strategică. Romanii au avut și ei acest sistem de frontieră-zonă, cu limes, care era limita strategică și cu frontiera propriu zisă a statului. Cine ar fi crezut că acest sistem va reînvia în epoca noastră, cel puțin teoretic?

Acum câțiva ani a provocat sensație declarația pe care a făcut-o d. Baldwin, primul ministru al Angliei, în Camera Comunelor:

„Frontiera noastră aeriană e pe Rin!"

Iată concepția limitei strategice din antichitate aplicată în epoca noastră în materie de apărare aeriană.

Atribuind frontierei Brenner-ului, în special și frontierelor, în general, caracterul sacru, d. Mussolini n'a făcut altceva decât să apese mai mult asupra inviolabilității lor și să atragă atenția celor ce ar îndrăzni să le violeze, că vor săvârși un sacrilegiu ce va fi crunt pedepsit.

Italianul Filiasi Giacomo într'o interesantă scriere a sa publicată în 1797 sub titlul: „Memorie storiche de Veneția e secondi", amintește că în antichitate Arbogeste a așezat de-alungul frontierei de Nord a Italiei, pe înălțimile munților Alpi, statuele colosale ale zeilor Jupiter Fulminator și Hercule, — simbolul puterei divine sub protecția și paza cărora era această margine de țară.

Multe veacuri, bornele frontierelor statelor au fost figurate de divinități temute, care au însemnat că linia aceea despărțitoare între state e sfântă și inviolabilă.

Pe baza acestei concepții religioase Romanii au fondat teoria juridică a frontierei, bazată atât pe principiul de diviziune, cât și pe principiul de unitate al statului suveran, stăpân incontestabil al teritoriului său.

Deci, în epoca noastră, concepția modernă a frontierei a pierdut caracterul sacru ce l-a avut odinioară, a păstrat însă cele două principii romane, căci ea, nu numai că e un procedeu de delimitare între state, dar și un sistem articulat de unificare și de suveranitate integrală a statului asupra teritoriului său. Este simplistă și în opoziție cu concepția juridică, o frontieră în sensul unei linii convenționale ce ar putea fi ușor de modificat.

Declarația d-lui Mussolini cu privire la caracterul sfânt al frontierelor și la apărarea lor este în acord cu politica conservatoare și pacifică a statelor naționale ce stăpânesc teritorii ce le aparțin de drept și care nu sunt dispuse să discute cu nimeni, caracterul lor sacru și stabilitatea lor, care este și trebue să fie definitivă, căci numai așa se va putea menține și asigura pacea.

R. SEIȘANU

Toate legațiile din Berlin vor fi dărâmate și re construite în alt cartier

Berlin, 19 (Rador). — *In vederea unor lucrări de înfrumusețare a Berlinului și a construirii unei mari artere de comunicație nord-sud, lucrări care vor începe în curând, toate localurile legațiilor și ambasadelor străine din Berlin vor fi dărâmate.*

Ele vor fi reconstruite în cartierul bogătașilor din vecinătatea Tiergartenului, care va primi numele de Cartierul Diplomatic.

Poporul și evenimentele din Austria

de I. VION

Ca într'un delir hipnotic vienezii aclamă „Anschlusul"..

Justificată era indignarea agenției oficiale germane împotriva afirmației lui Otto de Habsburg care pretindea că „anschlussul" s'a făcut fără consultarea și fără voința poporului austriac. Toți cei cari au trăit efectiv „la fața locului", clipele de extraordinară și generală înfrățire, știu cât de mare și nestăpânit era entuziasmul mulțimei.

Un milion de oameni se înghesuiau, se frământau, cântau și ovaționau unirea în strigăte de „Heil Hitler".

Nici un dubiu în această privință. Satisfacția pentru îndeplinirea unității naționale ar fi suficientă să explice bucuria unui neam.

Intr'o proporție însemnată intra și reacțiunea împotriva atotputerniciei economice a evreilor.

Stăpână pe comerț, industrie, finanță, etc. evreimea nu era simpatizată de masele mari ale poporului visător și muzicant, ale poporului care dorea să fie pepinieră de funcționari, într'un stat cu mijloace restrânse.

Vom vedea dacă nouile condiții de viață și legiuirile naziste vor da germanilor din Austria satisfacțiile materiale pe cari le așteaptă.

In ce privește satisfacțiile morale poporul le-a avut pe deplin.

Principiile wilsoniene referitoare la dreptul de auto-determinare al popoarelor au fost precipitat puse în practică în Austria și mulțimea le-a primit cu o halucinantă bucurie.

Nu e, desigur, aplicabilă oricând și oriunde nota pesimistă a lui Machiaveli „POPORUL DOREȘTE DESEORI PROPRIA SA RUINA", dar e un adevăr etern neincetata modificare a mentalității masselor.

Avem înaintea noastră, pe două pagini mari dintr'o revistă austriacă, fotografiată o imensă mulțime de oameni, zeci de mii, sute de mii poate, cari se agită frenetic și entuziast...

Nu e intrunirea dela Heldenplatz, unde Fuehrerul german a răscolit sufletele austriacilor. Răscolitorul de suflete era d. Kurt von Schuschnigg care la 18 Octombrie 1936 vorbea în ovațiile furtunoase ale mulțimii despre independență, despre libertate, despre tradiția și gloria Austriei.

Dacă nu toți, majoritatea era aceiaș delirantă, sinceră, de bună credință și când aplauda independența și când preamărea anschlussul.

Ce evenimente s'au petrecut într'un an și cinci luni pentru a înlătura întrebarea logică, firească, simplă: când vedea clar poporul austriac, în Octombrie 1936 ori în Martie 1938?

Cancelariile marilor state europene s'au resemnat în fața faptului împlinit, recunoscând implicit dreptul germanilor din Austria de a decide de soarta pe care popoarele și-o hărăzesc singure, și-o hărăzesc fie prin hotărârea lor precisă, fie prin acceptarea entuziastă a actului puterniciei forței, care pretutindeni și în toate timpurile a fost mai convingătoare decât dreptul însuși.

Ofensiva japoneză în provincia Shantung

LUPTE PUTERNICE PE LINIA TIENTSIN-PUKEU

Peking, 19 (Rador). — Cercurile oficiale japoneze anunță că ofensiva trupelor japoneze la sudul provinciei Shantung face mari progrese.

In timp ce unitățile japoneze cuceresc fortificațiile defensive ale chinezilor și încercuesc orașul Teng Hsien, alte detașamente japoneze înaintând către Sud, au ocupat orașul Lin Ceng.

După ce au opus o rezistență strașnică, chinezii se retrag acum spre vest.

După trei zile de lupte grele japonezii au ocupat Yi Ceu, oraș important și bine fortificat, la Est de Shantung, cu 150.000 locuitori.

Hankeu 19 (Rador). — Corespondentul agenției „Havas" anunță:

Retragerea japonezilor de pe malul stâng al fluviului Galben către nord, la frontiera dintre provinciile Honan și Shansi, pare să se accentueze.

Trupele chineze sunt pe punctul de a cuceri orașul Pinglu.

Pe linia ferată Tientsin-Pukeu se dau lupte puternice.

Localitatea Tengsien este încercuită de trupele japoneze.

Cercurile chineze bine informate cred că japonezii vor declanșa o nouă ofensivă contra orașului Hsuceu, unde se semnalează importante concentrări de trupe.

Un inginer sloven a fost arestat în Carintia

Comunicatul oficial iugoslav

Belgrad, 19 (Rador). — *Agenția „Avala" transmite:*

Direcția banovinei Drava publică un comunicat în care se spune:

Consulatul Iugoslaviei din Celovatz anunță oficial că un singur sloven a fost arestat în Carintia. Este vorba de preotul din localitatea Skotzian, a cărui activitate n'avea nimic comun cu funcțiunile sale.

Acest comunicat oficial al consulatului iugoslav din Celovatz desminte categoric știrea despre arestarea anumitor alte persoane, așa cum au anunțat unele ziare.

Pe de altă parte se anunță că ziarul sloven din Carintia „Slovenec" continuă să apară și că sunt inexacte știrile despre interzicerea lui.

Fostul președinte al Austriei se retrage la țară

Viena, 19 (Radio-Central). — D. Miklas, fostul președinte al Austriei, trăește retras în locuința sa, din sectorul III al Vienei. In fața casei lui se află o santinelă.

Se afirmă că d. Miklas vrea să se retragă ca om particular în localitatea Horn, în Austria de jos, unde pe vremuri a fost profesor de liceu.

Ediția din Viena a ziarului „Voelkischer-Beobachter" spune că baronul Rotschild va trebui să plătească daunele cauzate populației în urma crahului de la societatea de asigurare „Phoenix" și a pierderilor suferite de „Credit-Anstalt", conduse după indicațiile acestuia.